

Π Ρ Ο Τ Α Σ Η
ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΗΣ ΔΙΑΤΑΞΕΩΝ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ
ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ

Η δεκαετής εφαρμογή του Συντάγματος με την αλάνθαστη και σταθερή πρακτική σεβασμού των κοινοβουλευτικών θεσμών από τους μέχρι σήμερα Προέδρους της Δημοκρατίας, τις Κυβερνήσεις και τα Πολιτικά Κόμματα, έχει δικαιώσει τις αρχές που υπερασπιστήκαμε με πάθος στην Ε' Αναθεωρητική Βουλή και έχει αποδείξει την ιστορική αλήθεια των αγώνων μας για τη Λαϊκή Κυριαρχία και για τη γνησιότητα του Κοινοβουλευτικού Πολιτεύματος.

Το ΠΑΣΟΚ συνεπές στις αρχές που διακήρυξε με επιμονή και μαχητικότητα ο Πρόεδρος του Κινήματος κατά τις προπαρασκευαστικές εργασίες του Συντάγματος και επιβεβαίωσε με τη στάση της η ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΤΟΥ ΟΜΑΔΑ, αναλαμβάνει σήμερα την ιστορική και πολιτική ευθύνη, να προτείνει στη Λαϊκή Αντιπροσωπεία την αναθεώρηση ορισμένων διατάξεων του Καταστατικού Χάρτη της Χώρας μας, που θα χειραφετήσει τη λαϊκή κυριαρχία και τους κοινοβουλευτικούς θεσμούς.

Η διαμερφωμένη συνταγματική πρακτική που έχει πια την ισχύ απαράβατων συνθηκών πολιτεύματος, μας επιβάλλει και τη συνταγματική θεσμοδότηση της χειραφέτησης της πολιτικής ζωής του πάντοτε ΩΡΙΜΟΥ ελληνικού λαού.

Η αναθεώρηση που προτείνεται είναι περιορισμένη και αποβλέπει στους εξής στόχους:

Α. Στην ενίσχυση της λαϊκής κυριαρχίας με την εξύψωση του κύρους της Λαϊκής Αντιπροσωπείας, ως εκφραστή της πολιτικής θέλησης του λαού.

Β. Στην ενδυνάμωση του κοινοβουλευτισμού, που ο Ελληνικός Λαός, από την εποχή του Χαρίλαου Τρικούπη, πιστεύει και υπερασπίζεται με πάθος.

Γ. Στην ανάπτυξη και ισχυροποίηση του ρόλου του Κοινοβουλίου, που καθίσταται πραγματικά κυρίαρχο.

Δ. Στην ενίσχυση της εξουσίας, του ρόλου και του κύρους της λαοπρόβλητης κυβέρνησης.

Ε. Στην ενίσχυση του ρόλου και του κύρους των πολιτικών κομμάτων μέσα στη Βουλή και στην περιφρούρησή της συνοχής τους από έξωθεν και άνωθεν επιβουλεύσεις.

ΣΤ. Στην αποδυσμευση του Προέδρου της Δημοκρατίας από τις κομματικές αντιθέσεις και στην ανύψωσή του σε πραγματικά υπερακομματικό θεσμό και φορέα εθνικής ενοψυχίας.

Ειδικότερα, η προτεινόμενη αναθεώρηση αποβλέπει στο να καταστεί ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας αδιαφιλονίκητου κύρους ρυθμιστής του πολιτεύματος στις περιπτώσεις — και μόνον σ' αυτές — που οι διαδικασίες λειτουργίας του απαιτούν την παρέμβασή του.

Η πρόταση αναθεώρησης του Συντάγματος εκφράζει το σεβασμό και την πίστη του ΠΑΣΟΚ

στη γνήσια και ανόθευτη πολιτική θέληση του λαού

στο κύρος και στην πολιτική υπευθυνότητα του λαοπρόβλητου Κοινοβουλίου και της Κυβέρνησής του

στο κύρος και την ωριμότητα των Πολιτικών Κομμάτων,

ως βασικού θεσμού του πολιτικού μας συστήματος και ως κύριου εκφραστή της λαϊκής θέλησης

στο υπερακομματικό και εθνικό κύρος του Προέδρου της Δημοκρατίας ως βασικού θεσμού του δημοκρατικού μας πολιτεύματος, από τον οποίον το ΠΑΣΟΚ ούτε καν διανοείται να αναμένει κομματικά οφέλη.

Σχετικά με την προτεινόμενη αναθεώρηση των επιμέρους διατάξεων επιστημαίνουμε τα εξής:

Με την προτεινόμενη αναθεώρηση της παραγράφου 2 του άρθρου 35 αποκαθίσταται η αρχή του κοινοβουλευτικού συστήματος, που θεσπίζει η παράγραφος 1 του ίδιου άρθρου και που ορίζει ότι καμιά πράξη του Προέδρου της Δημοκρατίας δεν ισχύει χωρίς την προσυπογραφή και την πολιτική ευθύνη της Κυβέρνησης.

Το πλήθος των εξαιρέσεων, που προέβλεπε η αναθεωρητέα διάταξη ανέτρεπε την αρχή αυτή. Η προτεινόμενη ως νέα διάταξη περιορίζει την εξαίρεση από την προσυπογραφή μόνο στις περιπτώσεις εκείνες που λογικά και τεχνικά δεν είναι δυνατή η κυβερνητική συμμετοχή.

Άρθρο 37.

Το άρθρο 37 παρ. 2 εδάφ. β ορίζει ότι, σε περίπτωση που το κόμμα δεν έχει αρχηγό ή ο αρχηγός του δεν εξελέγη βουλευτής, η κοινοβουλευτική ομάδα εκλέγει αρχηγό, για να διοριστεί Πρωθυπουργός. Εδώ ταυτίζονται και συγχέονται δύο διαφορετικοί θεσμοί και ιδιότητες: ο θεσμός της κοινοβουλευτικής ομάδας με το θεσμό του κόμματος και η ιδιότητα του αρχηγού του κόμματος με την ιδιότητα του πρωθυπουργού. Έτσι, η διάταξη αυτή του Συντάγματος υποκαθιστά με την κοινοβουλευτική ομάδα τα καταστατικά όργανα του κόμματος στην κρισιμότερη απόστολή τους, στην ανάδειξη αρχηγού του κόμματος, επιστρέφοντας σε αντιλήψεις παρωχημένων εποχών για τα κόμματα. Είναι φανερό πως η ρύθμιση αυτή αποδυναμώνει το θεσμό των πολιτικών κομμάτων που το Σύνταγμα, στο άρθρο 29, εγγυάται ως τους βασικούς φορείς σχηματισμού της λαϊκής θέλησης και διασφαλίζει την ελεύθερη οργάνωση της λειτουργίας του. Επιπλέον παρέχει τη βάση για εσωτερική σύγκρουση κοινοβουλευτικής ομάδας και καταστατικών οργάνων ενός λαοπρόβλητου κοινοβουλευτικού κόμματος, με απρόβλεπτες συνέπειες για τη συνοχή του και για την πολιτική ζωή του τόπου γενικότερα.

Η προτεινόμενη αναθεώρηση:

α) Διαχωρίζει το ρόλο της κοινοβουλευτικής ομάδας από το ρόλο των καταστατικών οργάνων του κόμματος, με το να αναθέτει σ' αυτήν την αρμοδιότητα, όχι να εκλέγει αρχηγό, αλλά να προτείνει από τα μέλη της πρωθυπουργό, σε περίπτωση που δεν υπάρχει αρχηγός του κόμματος ή δεν έχει εκλεγεί βουλευτής για να διοριστεί ως πρωθυπουργός.

β) Αφίνει την αρμοδιότητα ανάδειξης αρχηγού του κόμματος στα καταστατικά όργανά του, παρέχοντας συγχρόνως τη δυνατότητα, οι ιδιότητες πρωθυπουργού και αρχηγού κόμματος να ανήκουν σε διαφορετικό πρόσωπο, πράγμα που αποκλείει η ισχύουσα ρύθμιση, ενώ στις άλλες χώρες υπάρχει αυτή η δυνατότητα και στην πράξη απαντά έστω και σπάνια.

γ) Αποκαθιστά την εσωτερική αυτονομία και αυτοτέλεια λειτουργίας των πολιτικών κομμάτων, σύμφωνα με το άρθρο 29 του Συντάγματος.

Η ισχύουσα διάταξη της παραγράφου 4 του άρθρου 37, σε περίπτωση απόκρουσης από τη Βουλή του σχηματισμού Κυβέρνησης από το πρώτο κόμμα, παρέχει στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας τη δυνατότητα να παρακάμπτει τον αρχηγό του κόμματος της αξιωματικής αντιπολίτευσης και να αναθέτει την εντολή σχηματισμού Κυβέρνησης σε μέλος ή μη μέλος της Βουλής («θεωρία του κηπουρού»). Τέτοιοι χειρισμοί, όπως είναι φανερό, μπορεί να οδηγήσουν σε διάσπαση πολιτικών κομμάτων και στην «κατακλυχή» πολιτικών αρχηγών χωρίς λαϊκή και κοινοβουλευτική βάση. Επίσης, παρέχεται η δυνατότητα στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας σε ένα τέτοιο «προκριθέν» πρόσωπο, ανεξάρτητα αν θα λάβει ψήφο εμπιστοσύνης ή όχι, να αναθέτει τη διεξαγωγή εκλογών, παρακάμπτοντας τις πολιτικές δυνάμεις της Βουλής. Με την προτεινόμενη αναθεώρηση:

α) Περιφρουρούνται τα κόμματα από χειρισμούς διάσπασης τους και ο λαός από μη λαοπρόβλητους αρχηγούς και Κυβερνήσεις. Αυτό επιτυγχάνεται με την υποχρέωση του Προέδρου της Δημοκρατίας να αναθέτει την εντολή σχη-

ματισμού Κυβέρνησης αποκλειστικά στους αρχηγούς των κομμάτων της Βουλής και κατά τη σειρά της κοινοβουλευτικής τους δύναμης.

β) Για να διασφαλισθεί η θεμελιώδης αρχή της ελευθερίας και ανώδυνης εκδήλωσης της λαϊκής θέλησης, που θεσπίζει το άρθρο 50 του Συντάγματος, και για να διαφυλαχθεί η εκλογική διαδικασία από οποιαδήποτε εξωκομματική επιρροή, προτείνεται η ανάθεση της διενέργειας εκλογών, εφόσον δεν υπάρχει Κυβέρνηση με δεδηλωμένη, την εμπιστοσύνη της Βουλής, σε Κυβέρνηση «εθνικής ενότητας», που αποτελείται από όλα τα κόμματα της Βουλής με Πρωθυπουργό τον Πρόεδρο του Συμβουλίου της Επικρατείας ή του Αρείου Πάγου.

Άρθρο 38.

Η παράγραφος 1 του άρθρου 38 παρέχει στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας τις ίδιες δυνατότητες χειρισμών που παρέχει και το άρθρο 37 παρ. 4. Με την προτεινόμενη διάταξη, εναρμονίζεται η παράγραφος αυτή με το άρθρο 37, που αποτελεί τη συγκεκριμενοποίηση της γνήσιας κοινοβουλευτικής αρχής.

Οι παράγραφοι 2 και 3 του άρθρου 38 αποτελούν δύο από τις σημαντικότερες και πιο επικίνδυνες αποκλίσεις από το κοινοβουλευτικό σύστημα. Η μέχρι σήμερα πρακτική τις έχει αφήσει στο περιθώριο της αχρησίας. Με την προτεινόμενη κατάργησή τους γίνεται μια ουσιαστική αποκατάσταση της κοινοβουλευτικής αρχής και της πολιτικής εξουσίας της υπεύθυνης Κυβέρνησης.

Άρθρο 39.

Το άρθρο 39 διατηρεί τον παλιό θεσμό του «Συμβουλίου του Στέμματος» της μοναρχίας με το ένδυμα: «Συμβούλιο της Δημοκρατίας». Ο θεσμός αυτός απορρίπτεται σήμερα από το δημοκρατικό αίσθημα και δεν έχει χρησιμοποιηθεί στην πραγματικότητα ποτέ κατά τα 10 χρόνια του Συντάγματος. Η προτεινόμενη κατάργησή του δεν είναι παρά η επιβεβαίωση της συνταγματικής πρακτικής και η απόλειψη ενός αντικοινοβουλευτικού θεσμού.

Άρθρο 41.

Η παράγραφος 1 του άρθρου 41 παρέχει τη δυνατότητα στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας να διαλύει τη Βουλή εάν κρίνει ότι βρίσκεται σε δυσαρμονία με το λαϊκό αίσθημα. Η διάταξη αυτή αποτελεί βαθειά απόκλιση από τη θεμελιώδη αρχή του αντιπροσωπευτικού συστήματος και έχει επικριθεί ως αντιδημοκρατική και επικίνδυνη για το πολίτευμα.

Επιβεβαιώνοντας την μέχρι σήμερα πρακτική της μη χρησιμοποίησής της, η προτεινόμενη διάταξη περιορίζει τη δυνατότητα διάλυσης της Βουλής στην περίπτωση μόνο που αυτή δεν μπορεί να στηρίξει Κυβέρνηση. Αυτό αποτελεί την παραδοσιακή και αναγκαία ρυθμιστική αρμοδιότητα του αρχηγού του Κράτους στο κοινοβουλευτικό πολίτευμα όσον αφορά στις σχέσεις Βουλής και Κυβέρνησης.

Η παράγραφος 2 του άρθρου 41 θεσπίζει τη λεγόμενη «κυβερνητική» διάλυση της Βουλής — τη διάλυση δηλαδή που επαφίεται στην πρωτοβουλία της Κυβέρνησης. Στην ουσία όμως παύει να είναι «κυβερνητική» η δυνατότητα αυτή, εφόσον ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας μπορεί να αρνηθεί τη σχετική πρόταση της Κυβέρνησης. Με την προτεινόμενη αναμόρφωση της διάταξης η πρωτοβουλία της Κυβέρνησης, που έχει την πολιτική ευθύνη για την αντιμετώπιση των εθνικών θεμάτων, καθίσταται για τον αρχηγό του Κράτους υποχρεωτική. Με αυτό τον τρόπο ενισχύεται το κύρος της κυβερνητικής λειτουργίας και των πολιτικών διαδικασιών.

Το εδάφιο β της παραγράφου 4 του ίδιου άρθρου πρέπει να καταργηθεί, ως αναφερόμενο σε αρμοδιότητα του Συμβουλίου της Δημοκρατίας. Το εδάφιο γ πρέπει να καταργηθεί ως ασυφές και περιττό ιδίως μετά την αναμόρφωση της παραγράφου 1 του άρθρου 44, αλλά και ως υπέρμετρος περιορισμός των πολιτικών σταθμίσεων της Κυβέρνησης.

Άρθρο 42.

Το άρθρο 42 διατηρεί το θεσμό της «κύρωσης» των νόμων, που κατάγεται από την εποχή της απόλυτης και της συνταγματικής μοναρχίας στην μεταμεσαιωνική Ευρώπη. Σήμερα έχει εκλείψει σχεδόν από όλα τα Συντάγματα όπου δε απαντά ή απαντούσε, δεν ακτήθηκε «αρνητικότητα» εδώ και δύο αιώνες.

Συγχρόνως θεσπίζεται το δικαίωμα της ανακομής, που μαζί με την «κύρωση» καθιστά τυπικά συννομοθέτη τον αρχηγό του Κράτους. Το δικαίωμα αυτό δεν έχει, επίσης, ακτηθεί ως σήμερα.

Με την προτεινόμενη αναμόρφωση απαλείφεται ο όρος «κύρωση» (SANCTION) που έχει ουσιαστικό νομοθετικό περιεχόμενο, και διατηρείται, όπως σχεδόν σε όλα τα ευρωπαϊκά Συντάγματα, το δικαίωμα «ένδυσης» (PROMULGATION) που αποτελεί αρμοδιότητα εκτελεστικής λειτουργίας.

Άρθρο 43.

Η παράγραφος 3 του άρθρου 43 θεσπίζει μια νέα για την ελληνική συνταγματική ιστορία αρμοδιότητα του αρχηγού του Κράτους: να εκδίδει οργανωτικά διατάγματα χωρίς εξουσιοδότηση της Βουλής. Πρόκειται για αντιδημοκρατικό θεσμό, που δεν έχει εφαρμοσθεί μέχρι σήμερα. Γι αυτό και προτείνεται η κατάργησή του.

Άρθρο 44.

Οι παράγραφοι 2 και 3 του άρθρου 44 θεσπίζουν ως αποκλειστικές αρμοδιότητες του Προέδρου της Δημοκρατίας τη διεξαγωγή δημοψηφίσματος για κρίσιμα εθνικά θέματα και τη δυνατότητα να απευθύνει στο λαό διαγγέλματα. Οι αρμοδιότητες αυτές συγχρονούνται με την πολιτική εξουσία της κοινοβουλευτικής Κυβέρνησης και αποτελούν πηγή σοβαρών κινδύνων πολιτικών κρίσεων. Γι αυτό η μέχρι σήμερα πρακτική τις έχει θέσει στο περιθώριο της αχρησίας.

Με την προτεινόμενη αναμόρφωση των διατάξεων αυτών δεν καταργούνται οι αρμοδιότητες αυτές του Προέδρου της Δημοκρατίας, που μπορεί σε κρίσιμες στιγμές για το έθνος, με το κύρος του, να ενισχύσει την εθνική αλληλεγγύη και το εθνικό φρόνημα, αλλά τίθενται υπό την έγκρισή της υπεύθυνης Κυβέρνησης. Με αυτό τον τρόπο τίθεται φραγμός για τυχόν συγκρούσεις του αρχηγού του Κράτους και της Κυβέρνησης, που μπορεί να αποβούν μοιραίες για το πολίτευμα και για το έθνος.

Άρθρο 47.

Σύμφωνα με την ισχύουσα διάταξη του άρθρου 47 παράγραφος 3 και την καθιερωμένη ερμηνεία της, αμνηστία σε πολιτικά εγκλήματα παρέχεται από τον αρχηγό του Κράτους. Πρόκειται για μια προνομία — κατάλοιπο των μοναρχικών πολιτευμάτων, που εμπλέκει τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας σε καθαρά πολιτικές επιλογές. Γι αυτό και σε πολλά σύγχρονα Συντάγματα η αρμοδιότητα αυτή έχει αποδοθεί στο Κοινοβούλιο. Με την προτεινόμενη αναθεώρηση η αρμοδιότητα παροχής αμνηστίας δίδεται στη Βουλή, που αποφασίζει με αυξημένη πλειοψηφία, ώστε να αναλαμβάνουν την ευθύνη για ένα τόσο σοβαρό ζήτημα περισσότερα από ένα κόμματα.

Άρθρο 48.

Το άρθρο 48, με το θεσπιζόμενο σύστημα κήρυξης της Χώρας σε κατάσταση ανάγκης και με τους θεσπιζόμενους λόγους άρσης των συνταγματικών ελευθεριών, εισάγει στο πολίτευμά μας έναν επικίνδυνο δούρειο ίππο εφεταρισμού της λαϊκής κυριαρχίας και ανατροπής της δημοκρατίας. Γι αυτό και ο Πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ είχε αποκρούσει στην Ε' Αναθεωρητική Βουλή το σύστημα του άρθρου αυτού και οι συνταγματολόγοι και ο δημοκρατικός κόσμος έχουν επικρίνει τις διατάξεις του.

Κύρια στοιχεία των διατάξεων του άρθρου 48 είναι ότι ο αρχηγός του Κράτους αποτελεί τον αποφασιστικό φορέα της εξουσίας να αίρει τις συνταγματικές ελευθερίες και ότι στους λόγους άρσης των ελευθεριών περιλαμβάνεται και η απειλή

της δημόσιας τάξης «εξ εσωτερικών κινδύνων». Το σύστημα αυτό που παρακάμπτει την υπεύθυνη Κυβέρνηση και το Κοινοβούλιο, διχάζει τους Έλληνες πολίτες σε νομιμόφρονες και επικίνδυνους για τη δημόσια τάξη και αρχαίεια και παραμερίζει την αποστολή της δικαστικής εξουσίας, έχει την καταγωγή του στην μοναρχία. Γι αυτό και έχει εγκαταλειφθεί στα σύγχρονα Συντάγματα.

Η προτεινόμενη αναθεώρηση του άρθρου 48 ακολουθώντας το παράδειγμα πολλών σύγχρονων Δημοκρατιών, στηρίζεται σε δύο κεντρικές θέσεις, που είναι και θέσεις της σύγχρονης αντίληψης του δημοκρατικού πολιτεύματος:

α) περιορίζει τη δυνατότητα κήρυξης της Χώρας σε κατάσταση ανάγκης μόνο στην περίπτωση εξωτερικής απειλής του Κράτους και στην περίπτωση εκδήλωσης ένσπουλου κινήματος για την ανατροπή του δημοκρατικού πολιτεύματος.

β) καθιστά φορέα της κρίσιμης απόφασης για την άρση των συνταγματικών ελευθεριών του λαού τη Βουλή και την υπεύθυνη Κυβέρνηση.

Άρθρο 110.

Μοναχική στην Ευρώπη είναι η δυσκολία αναθεώρησης του Συντάγματος που θεσπίζει το ισχύον άρθρο 110. Η δυσχέρεια αυτή, που ανάγεται στην εποχή των συνταγματικών μοναρχιών, παρεμποδίζει και την εξέλιξη των συνταγματικών μας θεσμών και γενικότερα τη συνταγματική ολοκλήρωση της Δημοκρατίας.

Με τη προτεινόμενη τροποποίηση του άρθρου 110 περιορίζεται η αναθεώρηση διατάξεων του Συντάγματος σε μια Βουλή χωρίς να θίγονται ούτε οι μη αναθεωρητέες διατάξεις ούτε η αυξημένη πλειοψηφία που απαιτείται σήμερα. Συγχρόνως καταργείται και το αναχρονιστικό εμπόδιο της πενταετούς απώρευσης της αναθεώρησης, που παγοποιεί κάθε συνταγματική εξέλιξη και παραγωνίζει τους σημερινούς ρυθμούς του συνταγματικού και πολιτικού βίου των κρατών.

**ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ
ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΓΙΑ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΗ**

Οι προτεινόμενες για αναθεώρηση διατάξεις του Συντάγματος είναι οι εξής:

Άρθρα 35 παρ. 1 εδ. β και 2, 37 παρ. 2 - 4, 38 παρ. 1, 2 και 3, 39, 41 παρ. 1, 2 και 4 εδ. β και γ, 42 παρ. 1, 2 και 3, 43 παρ. 3, 44 παρ. 2 και 3, 47 παρ. 3, 48 και 110 παρ. 2 - 4 και 6.

Η αναθεώρηση των παραπάνω διατάξεων προτείνεται ως εξής:

1. Άρθρο 35.

Η παράγραφος 1 εδ. β του άρθρου 35 αντικαθίσταται ως εξής:

«Εν περιπτώσει πάσης της Κυβερνήσεως κατά το άρθρον 38 παρ. 1, αν ο Πρόεδρος αυτής δεν προσυπογράφει το οικείον διάταγμα, προσυπογράφεται τούτο υπό του νέου Πρωθυπουργού».

Η παράγραφος 2 του άρθρου 35 αντικαθίσταται ως εξής:

«2. Κατ' εξαίρεσιν δεν χηρίζουν προσυπογραφής οι ακόλουθοι απολυσιστικώς πράξεις:

- α) Ο διορισμός του Πρωθυπουργού.
- β) Η ανάθεσις διερευνητικής εντολής κατά το άρθρο 37, παρ. 3 και 4.
- γ) Η αναπαμπή ψηφισθέντος υπό της Βουλής νομοσχεδίου ή προτάσεως νόμου κατά το άρθρον 42 παρ. 2.
- δ) Ο διορισμός του προσωπικού των Υπηρεσιών της Προεδρίας της Δημοκρατίας».

2. Άρθρο 37.

α) Το εδάφιο β της παραγράφου 2 του άρθρου 37 καταργείται και το εδάφ. α της παραγράφου 2 και η παράγραφος 3 του ίδιου άρθρου συνενώνονται σε μία παράγραφο ως εξής:

«2. Πρωθυπουργός διαρίζεται ο αρχηγός του κόμματος, το οποίον διαδέχεται εις την Βουλήν την απόλυτον πλειοψηφίαν των εδρών. Εάν ουδέν κόμμα διαθέτη την απόλυτον πλειοψηφίαν, ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας παρέχει διερευνητικήν εντολήν εις τον αρχηγόν του σχετικώς πλειοψηφούντος κόμματος προς σχηματισμόν Κυβερνήσεως, απολαβούσης της εμπιστοσύνης της Βουλής».

β) Η παράγραφος 4 του άρθρου 37 παίρνει τον αριθμό 3 και αντικαθίσταται ως εξής:

«3. Μη επιτυχανομένου τούτου, ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας παρέχει νέαν διερευνητικήν εντολήν εις τον αρχηγόν του δευτέρου εις κοινοβουλευτικήν δύναμιν κόμματος. Αποκρουσμένης υπό της Βουλής και της νέας αυτής εντολής, ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας δύναται να αναθέσει τον σχηματισμόν Κυβερνήσεως εις τον αρχηγόν του τρίτου εις κοινοβουλευτικήν δύναμιν κόμματος. Εις περίπτωσιν κατά την οποίαν η Κυβέρνησις εκ της τελευταίας διερευνητικής εντολής δεν λάβη ψήρον εμπιστοσύνης, ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας διαλύει την Βουλήν και αναθέτει τον σχηματισμόν Κυβερνήσεως προς διενέργειαν εκλογών εις τον Πρόεδρον του Συμβουλίου της Επικρατείας ή του Αρχίου Πάριου, ο οποίος σχηματίζει την Κυβέρνησιν εκ βουλευτών κατ' αναλογία της κοινοβουλευτικής δυνάμεως των κομμάτων».

γ) Στο άρθρο 37 προστίθεται παράγραφος 4, η οποία έχει ως εξής:

«4. Εις τας περιπτώσεις, κατά τας οποίας κατίθεται, σφαιρώνως προς τας προηγουμένας παραγράφους, εντολή σχηματισμού Κυβερνήσεως εις αρχηγόν κόμματος, εάν το κόμμα δεν έχει αρχηγόν ή εκπρόσωπον ή αν ο αρχηγός ή ο εκπρόσωπος αυτού δεν εξελέγη βουλευτής, ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας διορίζει Πρωθυπουργόν τον προτεινόμενον υπό της κοινοβουλευτικής ομάδος του κόμματος. Η πρότασις Πρωθυπουργού ενεργείται εντός πενθημέρου από της υπό του Προέδρου της Βουλής ανακοινώσεως εις τον Πρόεδρον της Δημοκρατίας της δυνάμεως των κομμάτων εις την Βουλήν, η οποία γίνεται προ εκάστης αναθέσεως εντολής προς σχηματισμόν Κυβερνήσεως.

3. Άρθρο 38.

α) Η παράγραφος 1 του άρθρου 38 αντικαθίσταται ως εξής:

«1. Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας απαλλάσσει των καθηκόντων της την Κυβέρνησιν παραιτούμενην, ως και αν αποδοκιμασθεί υπό της Βουλής, κατά το άρθρον 84. Εις τας περιπτώσεις αυτάς εφαρμόζονται αναλόγως αι διατάξεις των παραγράφων 2, 3 και 4 του άρθρου 37».

β) Αι παράγραφοι 2 και 3 του άρθρου 38 καταργούνται.

γ) Στο άρθρο 38 προστίθεται παράγραφος 2, η οποία έχει ως εξής:

«2. Εις περίπτωσιν παραιτήσεως του Πρωθυπουργού, ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας διορίζει Πρωθυπουργόν τον προτεινόμενον υπό της κοινοβουλευτικής ομάδος του κόμματος, εις το οποίον ανήκει. Η πρότασις Πρωθυπουργού υπό της κοινοβουλευτικής ομάδος ενεργείται το εραδύτερον εντός πενθημέρου από της απαλλαγής των καθηκόντων του παραιτηθέντος. Μέχρι του διορισμού του νέου Πρωθυπουργού, τα καθήκοντα Πρωθυπουργού ασκεί ο πρώτος τη τάξει Υπουργός».

4. Άρθρο 39.

Το άρθρο 39 καταργείται.

5. Άρθρο 41.

α) Η παράγραφος 1 του άρθρου 41 αντικαθίσταται ως εξής:

«1. Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας δύναται να διαλύσει την Βουλήν εάν η σύνθεσις αυτής δεν εξασφαλίζει κυβερνητικήν σταθερότητα».

6) Η παράγραφος 2 του άρθρου 41 αντικαθίσταται ως εξής:

«2. Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας διαλύει την Βουλήν, προάγει της τυχεύουσας ψήφου εμπιστοσύνης Κυβερνήσεως προς ανανέωσιν της λαϊκής εντολής, προκειμένου να αντιμετωπισθεί εξαιρετικής σημασίας εθνικών θέματα».

γ) Τα εδάφια 6 και γ της παραγράφου 4 καταργούνται.

6. Άρθρο 42.

α) Η παράγραφος 1 του άρθρου 42 αντικαθίσταται ως εξής:

«1. Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας εκδίδει και δημοσιεύει τους υπό της Βουλής ψηφισθέντας νόμους εντός μηνός από της ψηφίσεως αυτών».

6) Η παράγραφος 2 του άρθρου 42 αντικαθίσταται ως εξής:

«2. Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας δύναται, εντός της κατά την προηγουμένην παράγραφον προθεσμίας, να αναπέμψη εις την Βουλήν ψηφισθέν υπ' αυτής νομοσχέδιον, μόνον διά ουδαράν, παραβίασιν των συνταγματικών διαδικασιών της νομοθετικής λειτουργίας. Εις το έγγραφον της αναπομπής ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας εκθέτει τους λόγους αυτής».

γ) Η παράγραφος 3 του άρθρου 42 αντικαθίσταται ως εξής:

«3. Πρότασις νόμου ή νομοσχέδιον αναπεμφθέν υπό του Προέδρου της Δημοκρατίας εις την Βουλήν εισάγεται εις την ολομέλειαν αυτής, εάν δε επιψηφισθεί και πάλιν δια της απολύτου πλειοψηφίας του όλου αριθμού των βουλευτών, κατά την διαδικασίαν του άρθρου 76 παρ. 2, ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας εκδίδει και δημοσιεύει τούτο υποχρεωτικώς εντός 10 (δέκα) ημερών από της επιψηφίσεως αυτού».

7. Άρθρο 43.

Η παράγραφος 3 του άρθρου 43 καταργείται.

8. Άρθρο 44.

α) Η παράγραφος 2 του άρθρου 44 αντικαθίσταται ως εξής:

«2. Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας δύναται να προκηρύσσει, δια διατάγματος, εκδιδόμενου προτάσει του Υπουργικού Συμβουλίου, την διεξαγωγήν δημοψηφίσματος επί κρίσιμων εθνικών θεμάτων. Διεξαγωγή δημοψηφίσματος δεν επιτρέπεται δια θέματα υπαγόμενα εις την αποφασιστικήν αρμοδιότητα της Βουλής».

6) Η παράγραφος 3 του άρθρου 44 αντικαθίσταται ως εξής:

«3. Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας εις όλως εξαιρετικώς περιπτώσεις δύναται να απευθύνει προς τον λαόν διαγγέλματα, μετά σύμφωνον γνώμη του Προέδρου της Κυβερνήσεως».

Τα διαγγέλματα προσηγορεύονται υπό του Πρωθυπουργού και δημοσιεύονται εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως».

9. Άρθρο 47.

«3. Αμνηστία παρέχεται μόνον επί πολιτικών εγκλημάτων δια νόμου ψηφισμένου υπό της Ολομελείας της Βουλής δια πλειοψηφίας των 3/5 του όλου αριθμού των Βουλευτών».

10. Άρθρο 48.

Το άρθρο 48 αντικαθίσταται ως εξής:

«1. Εις περίπτωσιν πολέμου, επιστρατεύσεως λόγω εξωτερικών κινδύνων ή αμέσου απειλής της εθνικής ασφαλείας, καθώς και εις περίπτωσιν εκδηλώσεως ενόπλου κινήματος προς ανατροπήν του δημοκρατικού πολιτεύματος, η Βουλή, δι' αποφάσεως της, η οποία λαμβάνεται μετά πρότασιν της Κυβερνήσεως, δύναται να θέσθ εις εφαρμογήν εις ολόκληρον την επικράτειαν ή εις τμήμα αυτής, τον νόμον περί καταστάσεως πολιορκίας, να συστήσῃ εξαιρετικὰ δικαστήρια και να αναστείλῃ την ισχύν του συνόλου ή μέρους των διατάξεων των άρθρων 5 παρ. 4, 6, 8, 9, 11, 12 παρ. 1-4, 14, 19, 22 παρ. 3, 23, 96 παρ. 4 και 97. Δια της αποφάσεως της Βουλής

ορίζεται και η διάρκεια ισχύος των επιβαλλομένων μέτρων, η οποία δεν δύναται να υπερβῆ τας 15 (δεκαπέντε) ημέρας».

2. Εις περίπτωσιν απουσίας της Βουλής ή αντικειμενικής αδυναμίας συγκλήσεως αυτής, τα κατά την προηγουμένην παράγραφον μέτρα λαμβάνονται δια Προεδρικού Διατάγματος, εκδιδόμενου μετά πρότασιν του Υπουργικού Συμβουλίου. Το διάταγμα υποβάλλεται υπό της Κυβερνήσεως εντός 15 (δεκαπέντε) ημερών προς έγκρισιν εις την Βουλήν, η οποία συγκαλείται: προς τον σκοπόν αυτόν ακόμη και εάν έληξε η περίοδος αυτής ή έχει διαλυθεί».

3. Η κατά τας προηγουμένας παραγράφους διάρκεια των μέτρων καταστάσεως ανάγκης δύναται να παρατείνεται ανά δεκαπενθήμερον δι' αποφάσεως της Βουλής, η οποία συγκαλείται ακόμη και αν έχει λήξει η περίοδος αυτής ή έχει διαλυθεί».

4. Τα κατά τας προηγουμένας παραγράφους μέτρα καταστάσεως ανάγκης αίρονται με την λήξιν του χρόνου διαρκείας των, εις πάσαν δε περίπτωσιν με την λήξιν του πολέμου, εφόσον υπεβλήθησαν συνεπεία τούτου».

5. Από την θέσιν εις ισχύν των κατά τας προηγουμένας παραγράφους μέτρων, δύναται, δια την αντιμετώπισιν επεργουμένων αναγκών ή δια την ταχύτεραν αποκατάστασιν της λειτουργίας των συνταγματικών θεσμών, να εκδίδονται Πρόεδρις Νομοθετικού Περιεχομένου υπό του Προέδρου της Δημοκρατίας μετά πρότασιν της Κυβερνήσεως. Αύται υποβάλλονται προς κύρωσιν εις την Βουλήν αμέσως μετά την άρσιν των μέτρων κατά τας διατάξεις του Άρθρου 44 παρ. 1 εδ. 6' και γ' του Συντάγματος».

6. Αι κατά τας παραγράφους 1 έως 3 αποφάσεις της Βουλής λαμβάνονται εις μίαν μόνον συνεδρίασιν δια της απολύτου πλειοψηφίας του όλου αριθμού των μελών αυτής».

7. Καθ' όλην την διάρκειαν εφαρμογής των κατά το παρόν άρθρον μέτρων καταστάσεως ανάγκης ισχύουν αυτοδικαίως αι διατάξεις των άρθρων 61 και 62 του Συντάγματος, ακόμη και αν διελύθη η Βουλή ή έληξεν η περίοδος αυτής».

11. Άρθρο 110.

α) Η παράγραφος 2 του άρθρου 110 αντικαθίσταται ως εξής:

«2. Δι' αναθεώρησιν του Συντάγματος απαιτείται πρότασις 50 τουλάχιστον Βουλευτών, εις την οποίαν καθορίζονται ειδικώς αι προς αναθεώρησιν προτεινόμεναι διατάξεις. Η πρότασις αναθεωρήσεως εισάγεται προς συζήτησιν και ψήφισιν εις την Ολομέλειαν της Βουλής, κατά τα δια του κανονισμού αυτής ειδικώτερον οριζόμενα».

6) Μετά την παράγραφον 2 προστίθεται παράγραφος ως εξής:

«3. Η πρότασις αναθεωρήσεως συζητείται και ψηφίζεται κατ' αρχήν, κατ' άρθρον και εις το σύνολον δια πλειοψηφίας των 3/5 του όλου αριθμού των Βουλευτών και εις δύο συνεδριάσεις, αι οποίαι αρίστανται μεταξύ των κατά ένα τουλάχιστον μήνα. Υποβολή τροπολογιών και προσθηκών είναι δυνατή μόνον προ της ενάρξεως της πρώτης συζητήσεως».

γ) Αι παράγραφοι 3, 4 και 6 καταργούνται».

Αθήνα, 9 Μαρτίου 1985

ΟΙ ΠΡΟΤΕΙΝΟΝΤΕΣ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ

1. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ ΑΝΔΡΕΑΣ
2. ΚΟΥΤΣΟΓΙΩΡΓΑΣ ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ
3. ΓΕΝΝΗΜΑΤΑΣ ΓΙΩΡΓΟΣ
4. ΤΣΟΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ
5. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΠΟΥΛΟΣ ΓΙΑΝΝΗΣ
6. ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
7. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
8. ΑΚΡΙΒΑΚΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
9. ΑΚΡΙΤΑ ΣΥΛΒΑ
10. ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ

11. ΑΛΕΞΑΝΔΡΗΣ ΣΤΑΘΗΣ
12. ΑΛΕΞΙΑΔΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
13. ΑΜΑΝΑΤΙΔΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
14. ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΟΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ
15. ΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ
16. ΑΣΛΑΝΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
17. ΑΤΜΑΤΖΙΔΗΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ
18. ΒΑΘΗΣ ΜΙΧΑΗΛ
19. ΒΑΛΒΗΣ & ΚΑΤΣΙΠΗΣ ΠΕΤΡΟΣ
20. ΒΑΛΥΡΑΚΗΣ ΙΩΣΗΦ
21. ΒΑΡΚΑΡΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
22. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΣΠΗΛΟΣ
23. ΒΕΡΥΒΑΚΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ
24. ΒΟΥΝΑΤΣΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
25. ΒΡΑΔΕΛΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
26. ΓΕΩΡΓΑΚΑΚΗΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ
27. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
28. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ
29. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ
30. ΓΙΚΟΝΟΓΛΟΥ ΜΟΣΧΟΣ
31. ΓΙΩΤΑΣ ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ
32. ΓΚΟΛΦΙΝΟΠΟΥΛΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
33. ΓΛΑΒΙΝΑΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
34. ΔΑΒΙΔΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
35. ΔΑΜΙΑΝΙΔΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
36. ΔΑΡΙΒΙΑΝΑΚΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
37. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
38. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΑΛΕΞΙΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
39. ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ
40. ΔΙΑΜΑΝΤΙΔΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ
41. ΕΥΑΓΓΕΛΙΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
42. ΖΑΚΟΛΙΚΟΣ ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ
43. ΖΕΡΒΟΣ ΚΛΕΑΝΘΗΣ
44. ΙΝΤΖΕΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ
45. ΙΝΤΖΕΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
46. ΚΑΖΑΖΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ
47. ΚΑΖΑΚΛΑΡΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
48. ΚΑΚΛΑΜΑΝΑΚΗ ΡΗΓΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ
49. ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ
50. ΚΑΛΑΪΤΖΑΚΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ
51. ΚΑΛΟΥΔΗΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ
52. ΚΑΝΑΒΑΚΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
53. ΚΑΠΟΥΡΑΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
54. ΚΑΡΑΜΠΑΤΣΑΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
55. ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ΧΡΗΣΤΟΣ
56. ΚΑΡΡΑΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ
57. ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
58. ΚΑΣΤΑΝΙΔΗΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ
59. ΚΑΤΗΝΙΩΤΗΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ
60. ΚΑΤΡΙΒΑΝΟΣ ΗΛΙΑΣ
61. ΚΑΤΣΑΡΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
62. ΚΑΤΣΕΛΗ ΕΛΕΟΝΩΡΑ
63. ΚΑΤΣΙΜΠΑΡΔΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
64. ΚΑΤΣΙΦΑΡΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
65. ΚΕΔΙΚΟΓΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
66. ΚΕΦΑΛΙΔΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
67. ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
68. ΚΟΝΤΟΓΕΩΡΓΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
69. ΚΟΝΤΟΠΟΔΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
70. ΚΟΡΩΝΑΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
71. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ
72. ΚΟΥΤΣΙΚΑΣ ΦΟΙΒΟΣ
73. ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
74. ΚΟΥΤΣΟΧΕΡΑΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
75. ΚΡΗΤΙΚΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
76. ΚΤΕΝΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
77. ΚΥΠΡΙΩΤΑΚΗ ΜΑΡΙΑ
78. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
79. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΦΛΩΡΟΣ
80. ΛΑΖΑΡΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ
81. ΛΑΜΠΡΑΚΗ ΕΙΡΗΝΗ
82. ΛΕΒΟΓΙΑΝΝΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
83. ΛΟΥΛΗΣ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ
84. ΜΑΛΛΙΑΚΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
85. ΜΑΝΤΕΛΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ
86. ΜΑΝΤΖΑΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
87. ΜΑΡΙΝΙΔΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
88. ΜΑΤΡΑΓΚΑΣ ΗΡΑΚΛΗΣ
89. ΜΕΡΚΟΥΡΗ ΑΜΑΛΙΑ ΜΑΡΙΑ
90. ΜΕΧΜΕΤ ΜΟΥΣΤΑΦΑ ΑΧΜΕΤ
91. ΜΙΧΕΛΟΓΙΑΝΝΗΣ ΙΩΣΗΦ
92. ΜΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
93. ΜΠΑΤΣΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
94. ΜΠΕΤΕΝΙΩΤΗΣ ΜΑΝΩΛΗΣ
95. ΜΩΡΑΪΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
96. ΝΑΤΣΙΝΑΣ ΜΑΡΚΟΣ
97. ΝΤΕΓΙΑΝΝΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
98. ΝΤΕΝΤΙΔΑΚΗΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ
99. ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
100. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΧΡΗΣΤΟΣ
101. ΠΑΓΚΑΛΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ
102. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
103. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
104. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
105. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
106. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΔΗΜΟΣ
107. ΠΑΠΑΔΟΝΙΚΟΛΑΚΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
108. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ
109. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΗΛΙΑΣ
110. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
111. ΠΑΠΑΗΛΙΑΣ ΗΛΙΑΣ
112. ΠΑΠΑΘΕΜΕΛΗΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ—ΑΓΓΕΛΟΣ
113. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ ΜΠΑΤΙΑΔΗΣ
114. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
115. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ ΓΙΩΡΓΟΣ
116. ΠΑΠΑΣΤΕΦΑΝΑΚΗΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ
117. ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΗΣ ΟΡΕΣΤΗΣ
118. ΠΑΠ ΠΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
119. ΠΕΝΤΑΡΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ
120. ΠΕΠΙΟΝΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ
121. ΠΕΡΡΑΚΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ
122. ΠΕΤΡΑΛΙΑΣ ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ
123. ΠΙΤΣΙΩΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
124. ΠΟΤΤΑΚΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
125. ΡΑΛΛΗΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ
126. ΡΕΠ ΠΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
127. ΡΙΖΟΓΙΑΝΝΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
128. ΣΑΛΑΜΑΛΙΚΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
129. ΣΑΠΟΥΝΤΖΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
130. ΣΕΡΑΦΕΙΜΙΔΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
131. ΣΕΡΠΑΝΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
132. ΣΚΟΥΛΑΡΙΚΗΣ ΓΙΑΝΝΗΣ
133. ΣΟΛΩΜΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ
134. ΣΕΧΙΩΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ
135. ΣΚΟΥΛΑΚΗΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ
136. ΣΤΑΘΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ
137. ΣΤΑΪΚΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ
138. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ
139. ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ ΜΙΧΑΗΛ
140. ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ ΠΑΥΛΟΣ
141. ΣΦΥΡΙΟΥ ΚΟΣΜΑΣ
142. ΤΕΡΖΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
143. ΤΖΟΥΜΑΚΑΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ
144. ΤΡΙΤΣΗΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ
145. ΤΣΑΚΛΙΔΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
146. ΤΣΑΠΑΡΑΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ

- 147. ΤΣΙΓΑΡΙΔΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
- 148. ΤΣΟΒΟΛΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
- 149. ΦΙΛΙΠΠΟΠΟΥΛΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
- 150. ΦΛΕΜΠΚ ΑΜΑΛΙΑ

- 151. ΦΛΩΡΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
- 152. ΦΟΥΝΤΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ
- 153. ΦΩΤΙΟΥ ΧΡΗΣΤΟΣ

- 154. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
- 155. ΧΑΤΖΗΝΑΚΗΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ
- 156. ΧΑΤΖΗΠΕΤΡΟΥ ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ
- 157. ΧΑΤΖΟΠΛΑΚΗΣ ΗΛΙΑΣ
- 158. ΧΙΩΤΑΚΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
- 159. ΧΟΥΛΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
- 160. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΟΥ ΚΥΡΙΑΚΟΥΛΑ
- 161. ΜΠΑΚΟΓΙΑΝΝΗΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ